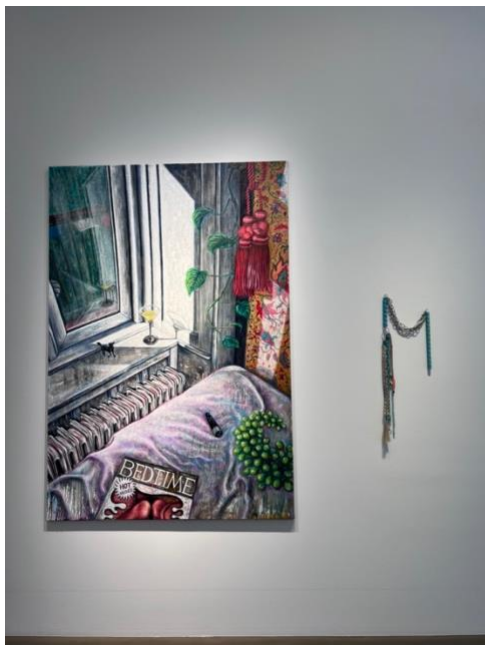

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Gallery Poulsen Homecumming – Tine Nedbo

Udstillingen bliver Nedbos første solo med Galleri Poulsen og er den første i en lang række af udstillinger med skandinaviske kunstnere, der debuterer med soloudstillinger på galleriet i de kommende måneder og år.

Udstillingen har titlen Homecumming som en kærlig kommentar til Tine Nedbos tilbagevenden til København efter mange års ophold i udlandet. Her er hun blevet mødt af det gamle og velkendte, men har desuden udviklet nye tilhørsforhold i fællesskaber, hvis idéer og værdisystemer løbende udfordrer og udvikler hendes bevidsthed og forståelse for begreber som seksualitet, køn og race. Lige så vigtigt har introduktionen af disse ideer, uanset hvor de er blevet præsenteret, bragt en distinkt og voksende følelse af en slags metafysisk hjem(coming).

Hvor Nedbos tidligere værker ofte har centreret sig om menneskeskikkelsen, tager de seks store og helt nye malerier på udstillingen en ny retning. Malerierne fungerer som en slags objekt-portrætter, der alle anvender stillebengenren som undersøgelsesform. Her præsenteres en række personlige snapshots fra hjemmets betryggende og intime rammer. Gennem kapingen af denne traditionelle genre udfordrer Tine Nedbos nye serie af værker tilskuernes forståelse af, hvordan vi

som mennesker og individer bebor fysiske rum, og hvilke sociale og politiske betydninger disse intime relationer medfører. Ligesom de historiske stillebenmalerier er de stumme genstande aldrig isolerede, men føjer sig til deres kontekst som en symbolsk repræsentation, der hilser politiske, økonomiske og kropslige perspektiver velkommen. Magtens tavse ekko.

For Nedbo fungerer hjemmet som et velkendt og beskyttende hylster, der trods dette fungerer som et rum for en krop og personlighed i konstant forandring og udvikling. Det betyder, at de portrætterede objekter danner et betydnings-alfabet, der bryder grænserne for det private rum og peger på udvekslingen af både personlige og samfundsmæssige værdier, der sker i de meningsfællesskaber, som Tine Nedbo eksisterer i. Ved at gøre dette guider Nedbo os ind i en samtale om, hvordan vi interagerer med hinanden på forskellige niveauer, og hvilke strukturer der danner de arenaer, som disse møder finder sted i.

Ved at dele sine mest intime og trygge rum peger Tine Nedbo på sammenhængen mellem det personlige og det gensidige. På trods af fraværet af menneskelige figurer i objektportrætterne skælver malerierne af et ekko af menneskelig tilstedeværelse og indflydelse. De rum, der præsenteres i malerierne, åbner sig mod beskueren og inviterer os til at leve sammen med disse sårbare sfærer og deres genstande og bruge denne åbne invitation som grundlag for refleksion og udveksling.

Udstillingen omfatter seks store oliemalerier på lærred.

Eighteen And the Forests Dream Eternally A solo exhibition by Rose Eken

Et sublimt mørke er faldet over Rose Ekens sædvanlige lyse og legende visuelle univers; Træd gennem skueglasset og duk op i en parallel verden af sensuel skønhed og afgrundsdyb rædsel. Kunstnerens femte soloudstilling med V1 Gallery / Eighteen forvandler den hvide kube af Eighteen til en okkult skov – her midt i de dystre silhuetter af nøgne træstammer støder vi på en mærkelig lysning, hvor et tilsyneladende surrealistisk tableau udfolder sig. Monokrome sorte kranier, askebægere, tarotkort, masker og ravne blander sig med ceremonielle kar og frodige udstillinger af magisk, dødbringende botanik, hvilket tyder på,

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

at et eller andet overnaturligt ritual har fundet sted. Mens Eken genbesøger sine velkendte vanitas-motiver i udstillingen, ser de ud til at materialisere sig som skyggeversioner, afblødt af deres sædvanlige naturtro farver. Gengivet i forførende kombinationer af blank sort, mat stålgrå, dybe bordeaux, mudret grønt og ældet guld, indleder udstillingen en ny retning for kunstneren, væk fra den trofaste repræsentation og ind i det stiliserede symboliks rige.

Faktisk er en sværtning af hendes eget billedsprog Ekens udfordring til mandatet om homogenitet såvel som hendes kærlige hyldest til black metal og dens berygtede æstetik – med henvisning til ikoniske bands som Behemoth og Grave og kærlige skulpturer af medlemmerne af danske Slægt, fanget midt i performance, i en række indviklede "hår"-buster. Black metal, som er kontroversielt og ofte betragtet som den mest ekstreme af subkulturer, der opstår fra det musikalske landskab postpunk, afviser hykleriet om overensstemmelse med både voldsomt raseri og dyb sorg, og søger ofte efter alternative store fortællinger i hedenskab, gyser- og fantasylitteratur, og gammel mytologi. At sørge over tabet af vores forbindelse til den naturlige verden og defortryllelsen af moderniteten i en æra med økologisk krise, økonomisk og åndelig fattigdom, giver dens grænseoverskridende identifikation med fortvivlelse, øde og død et paradoksalt generativt tilflugtssted for udenforstående.

Eken, der altid er engangsmediet mellem adskilte verdener, samler en dramatisk og bemyndigende anti-mythos og føjer sin stemme til en tidsånd af spekulationer, mystik og spiritualitet, der spreder sig over vores kulturelle landskab. Moderne hekseri og hedenskab dykker ned i glemt, ofte feminint, viden om naturen og livet, mens new wave black metal søger at ændre sine gamle vaner med kirkebrændende hærværk og problematisk politik. Derfor miner en ny generation af praktikere utrætteligt fortiden, nutiden og fremtiden for nye og mere bæredygtige måder at høre til. Ligesom fortidens hekse og præstinder udfører Eken sådanne besværgelser og ritualer gennem sin kunstneriske praksis. Den nuværende verden kan være profan og øde, men kunsten har midlerne til sin genfortryllelse.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Rose Eken, f. 1976, har en MA fra Royal College of Art, London. Hun har udstillet meget i og uden for Danmark. Nylige og større udstillinger omfatter Eros Unlimited, Eighteen, København, DK; Billboard Istanbul, TR; In Residence, MOCA Tucson, Arizona, USA; Afterbeat, Horsens Kunstmuseum, DK, og Remain in Light, The Hole, NY, US. Hendes værk er permanent erhvervet af ARoS Aarhus Kunstmuseum, Horsens Kunstmuseum, Ny Carlsbergfondet og Statens Kunstfond for Billedkunst. Eken bor og arbejder i København, Danmark.

Et katalog, der dokumenterer arbejdsprocessen og med et essay af Heine Hansen, ph.d., vil også blive gjort tilgængeligt i udstillingsperioden.

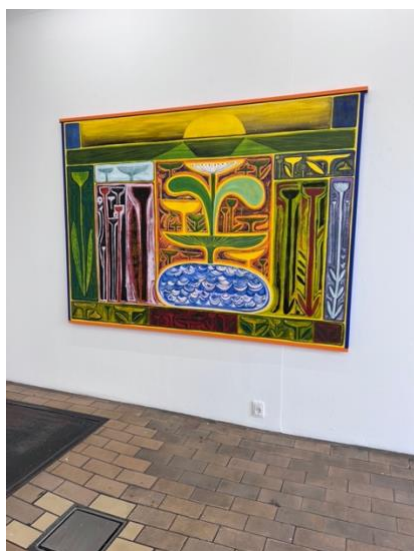
Det originale partitur af *And the Forests Dream Eternally* er komponeret af Nils Gröndahl. Tekst af Astrid Wang, assisterende direktør, V1 Gallery / Atten. [1] Udtrykket refererer til en bestemt æstetisk enhed, der ofte findes i sort metal. Se *Melancology Black*

Metal Theory and Ecology. Ed. Scott Wilson.

V1 Gallery EVOLUTION SAGE A solo exhibition by Mischa Pavlovski Andresen

"To care for yourself, cultivate the world. To care for the world, cultivate yourself."

Evolution er kernen i det nye værk af Mischa Pavlovski Andresen. Konstant forandring, ikke på godt og ondt, men en konstant strøm af mere eller mindre forudsigelige og uforudsigelige reaktioner og relationer. Naturens natur; kredsløbet af skabelse, eksistens, død og genfødsel, det verdslige og det magiske, de tilstande vi befinder os i at navigere, med eller uden vores samtykke. I Pavlovski Andresens malerier fornemmer man forandringens musik. Planter, blomster og svampe vokser vildt. Du mærker årstidernes dramatiske skift, månens tunge træk og solens strålende energi. Ikke et system i balance, men derimod en accept af uregerlig evolution, hvor alt hænger sammen, uden for vores kontrol. Hvert værk i udstillingen påvirker det næste, ligesom pollen og sporer, der rejser med iboende potentiale, enhver beslutning påvirker det følgende, eller den efterfølgende.

Der er et urelement i Pavlovskis billedsprog, med referencer til førkristne stenskulpturer, træudskæringer og hulemalerier, det er ældgammelt nutidigt, der intuitivt forbinder os med jordens historie. Tiden går i malerierne; de spirer, slår rod, blomstrer, visner, nedbrydes og begynder igen. Værkerne er organiske og mystiske, en dragende semi-psykedelisk art *brut nouveau*.

I et øjeblik i tiden, hvor mange er optaget af at opnå en slags eksistentiel balance, giver *Evolution Sage* plads til bare at være til. At anerkende sorger, glæder, angst, rastløshed, kaos, ensomhed, vrede, længsel, kærlighed og det utal af menneskelige forhold, der konstant opstår. At blive tabt og fundet på samme tid. En transcendental rejse uden en bestemt destination.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Udstillingen tager sin titel og undertitel fra et Magic: The Gathering-kort givet til kunstneren af en ven. For nylig blev dette magic kort solgt for 1,1 mio kroner.

Micha Pavlovski Andresen, født 1990 Danmark, bor og arbejder i København. Nylige udstillinger omfatter Listening To Bonfires, INDEBT, Amsterdam, Holland, 2021; Twisted Dream, John Wolf, Los Angeles, USA, 2021; Sunset for Hunter and Gatherer, OUTPOST, København, Danmark, 2020. Pavlovski er en mangefacetteret kreatør, der arbejder inden for billedkunst og forskellige musikalske genrer, optræder i forskellige musikalske outfits og skaber overjordiske elektroniske kompositioner under eget navn. Evolution Sage er Pavlovskis anden soloudstilling med V1 Gallery.

V1 Gallery II presents Paper Cut Bodega Volume II (kælderrum)

Works by: Richard Colman, Monica Kim Garza, Todd James, Geoff McFetridge, Thomas Øvlisen

Udforsker og fejrer værker på og i papir af en eklektisk gruppe af samtidskunstnere.

At samle gruppen er en nysgerrig og seriøs løbende praksis relateret til materialet. En transatlantisk bodega-installation.

Gether Contemporary Gioele Amaro + Jochen Mühlenbrink 2gether

Gether Contemporary er stolte over at kunne præsentere 2gether, den første duoudstilling af den italienske kunstner Gioele Amaro (f. 1986) og den tyske kunstner Jochen Mühlenbrink (f. 1980). 2gether er en udstilling, der udforsker og udfordrer vores umiddelbare opfattelse og forventning til maleri som et objekt og og som et fænomen. Jochen Mühlenbrinks og Gioele Amaros værker kredser om en fælles interesse for kompleksiteten af maleri og materialer, hvor de begge undersøger grænsen mellem fysisk tilstedeværelse og flygtig illusion i samspillet mellem gennemsigtighed og opacitet.

I 2mødet møder vi Gioele Amaro og Jochen Mühlenbrink i deres fælles interesseområde mellem digitalt manipuleret tryk og traditionelt maleri. De blanke abstrakte malerier af Gioele Amaro ser ud til at være illusionistiske oliemalerier, men er faktisk digitalt malede, trykt på lærred og omhyggeligt omarbejdet ved at påføre flere lag lak. På denne måde skaber han forvrængede projektioner, der både fascinerer og forvirrer seerne i deres møde med værket. Jochen Mühlenbrinks tekniske tilgang er næsten det modsatte af Gioele Amaros; Mühlenbrink arbejder med Trompe l'oeil -teknikker, hvor han legende beder beskueren om at skelne mellem et malet og et reelt objekt. Hans realistiske malerier kunne være fotografier, men er faktisk omhyggeligt håndmalet med oliemaling.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

I denne udstilling præsenterer Gioele en ny række værker, hvor hvert maleri er en omskrivning af et ikonisk værk fra kunsthistorien. Hvert ikonisk værk transformeres og bearbejdes, indtil maleriet befinder sig et sted mellem abstraktion og genkendelighed. Hans nyfortolkninger af kendte motiver peger på en billedkultur, hvor filtre, uendelige lag af mægling og hurtig udveksling og cirkulation af billeder er en kernebetegnelse. Amaros malerier kan beskrives som anamorfe illusioner - forvrængede billeder, som set fra den højre skrå vinkel pludselig fremstår som "korrekte". Men for Amaro er der ingen korrekt måde at se på maleri på - tværtimod er han optaget af, at billeder og objekter konstant ændrer sig og afhænger af vores blik. Det samme gælder Jochen Mühlenbrinks vinduesmalerier, der ved første øjekast kan virke enkle, men på samme måde tematiserer en nutidig sløring af sondringen mellem udseende og fakta, overflade og dybde. Mühlenbrinks malerier spiller med seernes forventning - hvad vi ser, hvad vi tror, vi ser, og hvad vi ser, fordi vi forventer at se det. De disede vinduesmalerier eksisterer både gennem den illusion, de skaber, og det materiale, de består af.

Efter øjets bedrag følger sjælsøgningen - hvad er virkelighed, og hvad er bedrag?

Både Mühlenbrink og Amaro trækker på den abstrakte ekspressionismeskole i New York, de såkaldte "farvefelt" -malere. De to kunstnere mestrer farvernes følelsesmæssige energi i stemningsfulde kompositioner, men i modsætning til farvefeltmalerne afskriver de ikke helt figurering, som konstant lurer under overfladen. Hvor farvefeltgenerationen søgte at løsrive farve og udtryk fra enhver forbindelse til objekter og kontekster, i stedet fokusere på maleriets fladhed og selve farven, bevarer værkerne af Gioele Amaro og Jochen Mühlenbrink sin forbindelse til de figurative og illusionistiske traditioner af maleri.

Jochen Mühlenbrink

Jochen Mühlenbrink bor og arbejder i Düsseldorf og Oldenburg, Tyskland. Han begyndte sine studier i 2001 på Kunstakademiet i Düsseldorf og tog eksamen i 2007 som en MA -studerende på Markus Lüpertz. Siden da har hans værker er blevet vist i talrige udstillinger både i Tyskland og i udlandet, dette inkluderer: Kunstmuseum Solingen, Bundeskunsthalle, Bonn, KIT, Düsseldorf, Kunsthalle Osnabrück, Morat-Institut, Freiburg, Osthaus Museum Hagen, Kunsthalle Wilhelmshaven, Kunsthalle Rotterdam, Museum Het Valkhof, Nijmegen og Arti et Amicitiae, Amsterdam. Hans værker findes i forskellige private og offentlige samlinger, herunder: G2 Kunsthalle, Leipzig, Stadtmuseum Oldenburg, Deutsche Bundesbank, NATIONAL-BANK, SCHUNCK Museum, Heerlen eller De Groen Fine Art Collection, Arnhem. Hans syvende monografi, JM, blev udgivet af Kettler Verlag i 2020.

Gioele Amaro

Gioele Amaro blev født i Italien, bor og arbejder i Paris. Han er uddannet arkitekt og arbejdede sammen med den berømte arkitekt Jean Nouvel. Han har deltaget i flere store internationale udstillinger i Reinhard Hauff, Stuttgart, Balice Hertling, Paris, Almine Rech, Bruxelles, High Art, Paris, Cuturi Gallery, Singapore og Galerie Tillthen, Paris. Hans værker findes i forskellige private og offentlige samlinger.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Gallery Bo Bjerggaard. Per Kirkeby. The Crucial Years

Udstillingen De afgørende år tager os tilbage til København i tresserne og halvfjerdserne, hvor Per Kirkeby begyndte at eksperimentere og lege med maleri.

Det er den visuelle historie om den berømte maler Per Kirkebys skabelse. Udstillingen er dedikeret til 'kunstneren Per Kirkebys produktion' og fundamentet for hans billedsprog - som i retrospektive soloudstillinger ofte betragtes som historien, før den "rigtige historie" fortælles.

I løbet af tresserne og halvfjerdserne formulerede Kirkeby hele sit 'ordforråd', der ses i form af; klippen, skoven, hytten og bjergene. Motiver, som vi kan genkende i hele hans oeuvre fra firserne til hans sidste værker.

I 1961 blev Den Eksperimenterende Kunsthøjskole i København kendt som Eks-Skolen grundlagt af kunsthistoriker Troels Andersen og kunstneren Poul Gernes. Skolen var et sted eller mere korrekt, et fællesskab, som den unge geologistuderende Kirkeby blev en vital og væsentlig del af fra 1962 og frem. I sin tid med den kollektivt baserede Eks-Skole lavede Kirkeby utallige eksperimenter med form, indhold og måder at gøre og tænke på kunst. Denne periode betragtes derfor som ekstremt vigtig og afgørende for udviklingen af den kunstner, vi kender i dag. De værker, vi ønsker at udstille, er kontekstbundne og meget typiske for den periode, de blev malet i, men peger samtidig også på maleren in spe.

Værkerne i udstillingen vil dække værker udført i perioden 1963-77.

Udstillingen ledsages af et katalog med en tekst fra kunstkritiker Pernille Albrethsen.

Debutplader - Kvinder med bobbet hårhjelm, jump cut a la Godard, amerikanske westernfilm, miniskørt og strømpebukser i glade colour-block-kombinationer. Jeg kommer i et herligt pjattet retrohumør, når jeg ser Per Kirkebys malerier på masonitplade fra 1960'erne frem til de tidlige 1970'ere. Men det er ikke kun pop-elementerne, den stregtegnede cowboy, udklip fra dameblade, polkaprik-hullerne i masonitpladen eller

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

solstriberne fra Ota Solgryn-pakken, der sætter stemningen. Det findes også i formater, materialer og kompositioner.

Et felt af røde og turkisgrønne køkkentern forsøger at holde maleriets højre hjørne i skak, mens et ukontrolleret, baby-lyserødt *big bang* puster sig op i billedets centrum og synker sammen igennem, og efterlader os før geologien, før der bliver dannet jordskorpor, der kan give retning, op eller ned. Et andet maleri vidner om et frejdigt marmoreringseksperiment, hvor mørk okker løber ind i æggeskalgul, lidt ubehjælpsomt måske, men gang i den, kompositionen flyder. Man kan med fordel tilsætte et indre 1960'er-soundtrack til oplevelsen af flere af disse malerier, for eksempel fra en godardsk bilscene i Paris' gader, hvor xylofonen plingplonger uden megen situationsfornemmelse, mens trommen og trompeten skiftes til at markere et vendepunkt, en fare, som aldrig indtræffer, fordi hovedpersonernes replikskifte mest handler om, hvorvidt de skal sige 'du' eller 'De' til hinanden.

Det gør noget særligt at se så mange af Kirkebys tidlige masonitmalerier i en samlet præsentation. Det er især den letbenede attitude, der overrasker. Det er lidt som, når man som barn falder over et sort/hvid-fotografi fra slut-60'erne af sin storsmilende far med ølkrus i hånden, bænket med andre glade unge på en vindruedækket taverna i Athen. Den banale erkendelse af, at ens far har været ung engang, som enhver generation på en måde skal igennem.

'Pjattet' er ikke et adjektiv, man normalt ville påhæfte Per Kirkebys værker, som der kan sige utroligt meget godt om, men som altid har været en seriøs affære. Det er naturligvis også svært at skille fra den kongeposition, som Kirkeby har haft i dansk kunst og som det kan være svært begribe omfanget i dag. Man mærker det tydeligt efter bare en enkelt øl med en af de mandlige 1980'er-kunstnere. Der var engang, hvor alle forholdt sig til Kirkeby. Det var før kunsten bevægede sig fra eksklusiv scene til at blive en branche med uendeligt mange aktører og institutioner, og hvor hver tredje ung københavnere drømmer om at søge ind på en kunstnerisk uddannelse.

'Unge Per' er et forfriskende møde. Mange af masonitmalerierne er så åbne og strittende og på vej ud i så mange forskellige retninger, at penselføreren helt sikkert ikke selv har haft kontrol over det. Flere af dem er endda så søgende, at de har tilnærmelsesvis privat karakter. Men det er nu engang det lod, man må bære som kanoniseret kunstner, at ens tidlige skitser også kommer frem i lyset. Desuden viser disse billeder noget værdifuldt om, hvordan det hele begyndte, som man ikke vil være foruden.

Et par af de mindre malerier er så skæve i både komposition og format, at det ligner, de først har fungeret som kunstnerens palet for derefter at blive påført en nonchalant malerisk gestus som afrunding. Det ville i så fald heller ikke være første gang i historien, at nogen fandt på det, men de viser også noget meget mere spændende, nemlig hvilke spørgsmål, den unge Kirkeby har stillet sig selv.

Hvordan starter et billede? Hvor slutter det? Hvad er et motiv? Hvor langt kan man hive i elementerne før kompositionen kollapser? Og hvad så, hvis den kollapser, er det ikke også interessant? Men hvor længe er det interessant? Dertil kommer en hel del: 'Hvad må man egentlig?' – i betydningen 'Hvad er cool?' Noget med at være smart og være med, som spiller en rolle i de fleste unge kunstnerskaber.

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Det er sådanne helt basale spørgsmål til billedskabelse, som dette smuglig ind i Kirkebys eksperimentarium afføder. Døren står aldrig så åben i resten af oeuvre, som det gør lige her.

Det starter med materialerne. Helt i Eks-skolens ånd – den alternative kunstskele/kunst-nergruppering i København, som Kirkeby frekventerede fra 1960 og frem – står dyrebare pigmenter eller kostbare lærreder ikke i vejen for eksperimentet. Der er en overvægt af blank alkydmaling, vægmaling, cykelmaling, andre malingstyper, man ikke behøver besøge en kunsthandel for at få fat i. Det forklarer måske også den lidt grumsede palet, hvordan pigmenter i den slags maling klarer tidens tand. Samtidig er det også bare en palet med mange brækkede nuancer. Det er meget lidt rød Campbell's Soup over det, mere en grum-set pop-palet a la Sigmar Polke.

Samme med masonitpladerne, tidens billige byggemateriale med en dejlig glat overflade, hvor intet synker ned. Alt bliver på fladen, alle kan se, hvad der foregår, med den bonuskvalitet – jævnfør de ældre Eks-skole-kunstneres diktum – at den også besværliggør enhver eksistentiel eller individuel selvfølelse, selvom Kirkeby også tager tilløb til den kamp i disse malerier.

Masonitmaleriernes formater kan opdeles i to typer. Der er de store kvadratiske med standardmålet 122 x 122 cm (de ankom fra fabrikken i størrelsen 122 x 244 cm og skulle bare saves over på midten), hvis standardiserede format giver malerierne lidt ramme og stramhed, lidt af tidens cool. Og så er der alle de andre formater, hvoraf stort set ingen

har samme format; horisontale, vertikale, mangler et hjørne eller er bare vinde og skæve. Nogle af dem ligner rester fra byggeprojekter. Selvom de irregulære formater ligger i naturlig forlængelse af Eks-skolens eksperimenter, så kan man måske – med bagklogskabens besserwiserbrille på – også se de unikke formater som et udtryk for Kirkebys begyndende opgør med Eks-skolens anti-individualistiske tanke-sæt.

I øvrigt, tager man først denne Find-Holger-brille på, er der ingen ende på tegn på det, som kom sidenhen. Der er interessen for arkitektoniske strukturer – stakitmalierne eller malerier, hvor omridset af en søjlebue eller et hus med skråtag giver billedet en dobbelt indramning, som måske foregriber de senere murstensskulpturer. Der er collagerne med udklip fra mode- og dameblade, hvor der henover flot sminkede kvindeansigter med løs tuschstreg er påført en celleformation – et blik på huden som lag og lærred, men måske også som geologi.

Der er talrige sådanne skattejagter at kaste sig over i disse malerier, men det er mest en sidefornøjelse. Den store fornøjelse er laboratoriebesøget og det sjældne indblik i den famlende, men modige begyndelse, som alle gode kunstnerskaber starter med.

Pernille Albrethsen

Hvilken betydning fik ungdomsoprøret for kunsten?

Oven på 50'erne, som vel kan betegnes som en stabiliseringsperiode efter 2. verdenskrig, kommer 60'erne, som bliver en periode med opbrud og nye tendenser – kulminerende med 1968, hvor ungdomsoprøret brød ud i lys lue.

Kunsten i 60'erne er i høj grad eksponent for disse forandringer. Den går:

- Fra det individuelle til kollektive kunstneriske projekter
- Fra de etablerede institutioner til happenings og aktioner i byrummet
- Fra enkeltgenrer til blanding af genrerne
- Kroppen drages ind i kunsten
- Kvinderne kommer i højere grad ind på scenen – vil ikke længere blot "lave te til revolutionen"

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

Internationalt er det Fluxus-bevægelsen, popkunst, happenings og nedbrydning af grænserne mellem kunst og populærkultur, der er udtryk for forandringerne.

I Danmark etableres Eks-skolen allerede i 1961 af Poul Gernes og Troels Andersen som protest mod institutionen Det Kongelige Danske Kunstakademi. Her er fri optagelse. Barrieren mellem lærer og elev brydes ned, og processen er vigtigere end værket. Nogle af tidens og eftertidens kendte kunstnere havde deres gang her: Per Kirkeby, Bjørn Nørgaard, Richard Winther, Jørgen Leth, Lene Adler Petersen, for blot at nævne nogle.

Eksskolen udgiver tidsskriftet Hætsj, der udkommer flere gange om ugen 1968-70.

Tiden er præget af en række markante happenings.

- Lene Adler Petersen går nøgen gennem Fondsbørsen som 'Den kvindelige Kristus II' i en aktion 1969 mod "kræmmerne i templet". Dokumenteret i filmen af samme navn.
- Ursula Reuter Christiansen gør i filmen 'Skarpretteren' fra 1971 op med de gængse kvinderoller.
- Niels Jørgen Thorsen (måske) hugger hovedet af 'Den lille Havfrue' i 1964.
- Bjørn Nørgaard står i 1970 for 'Hesteofring'. En hest bliver slagtet (af en professionel slagter) – som protest mod Vietnamkrigen - på en sneklædt mark til violinspil af Henning Christiansen (en anden tidens markante kunstnere). Hesten parteres og lægges i sylteglas til en udstilling 'Tabernakel' på Louisiana. Kan i dag ses på ARoS.
- Kirsten Justesen lader sig fotografere nøgen i en indkøbsvogn for at sætte kvindekroppen i spil som en del af etableringen af et nyt kønspolitisk kvindebillede.

Musketererne, der overtog kunstscenen i 60'erne

Lars Morells store bog om 60'ernes eksperimenterende kunstskele, 'Eksskolen', er et overflødigshorn af oplysninger, en mærkelig blanding af heltekvad og roman
KULTUR 17. september 2009

Elever fra 60'ernes eksperimenterende kunstskele, Eksskolen (1961-1969), overtog stort set rub og stub på den danske kunstscene, fordi de holdt sammen. På billedet opfører Tom Krøjer en lyd-happening i forbindelse med Foreningen for Ung Dansk Kunsts femårsudstilling. Med et 'svup' har han netop tømt en dåse spinat ud på papiret på gulvet. I baggrunden Aase og Poul Gernes.

FOTOGRAF UKENDT

Et sted sidst i sin saga om 'broderskabet' på 60'ernes eksperimenterende kunstskele, i det afsluttende kapitel, han kalder 'konklusion', nævner forfatteren de 10, der kom til at udgøre kernen i den gruppe, som de lidt ældre fluxuskunstnere yndede at kalde 'plagiatdrene'. De 10 er: Troels Andersen, Stig Brøgger, Henning Christiansen, Poul Gernes, Per Kirkeby, Peter Louis-Jensen, Hans-Jørgen Nielsen, Bjørn Nørgaard og Erik Thygesen.

Den opmærksomme læser vil bemærke, at der faktisk kun er ni, og det er først, når man har læst sig et stykke igennem bogen - og koncentreret sig voldsomt om den heftige byge af oplysninger, der er uden anden overordnet plan end en slags brudt kronologi af næsten joycesk tilsnit - at man begynder at

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Kødbyen Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

få en ide om, hvem den tiende kunne være. Den tiende, helt afgørende lillebror fra bøhlandet, der blev født for sent til at kunne være med i det egentlige broderskab.

Bogen er på 439 sider og gennemgår minutiøst, hvad stort set hver enkelt af de ret mange mennesker, der i årene mellem 1961, hvor skolen blev oprettet, og 1969, hvor den ifølge Lars Morell var gået i opløsning, har tænkt, sagt og gjort af kunstnerisk.

Nemt er det ikke. Lars Morell har på en eller anden måde ikke nogen holdning til det gigantiske stof, og derfor bliver der ikke nogen fremdrift i hans fortælling. Jo, han synes ligesom, og sådan slutter han sin bog, at der »ikke går en bevægelse fra æstetisk radikalisme i 1960'ernes begyndelse til politisk radikalisme i 1960'ernes slutning. Der går i stedet en bevægelse fra æstetisk åbenhed i årtiets begyndelse til politisk dogmatisering i årtiets slutning«.

Dogmatisering? Eksskolen? Ikke mange, der selv var med dengang, i dette eller andre broder- og søsterskaber eller solo, vil mene, at den beskrivelse passer, selv om den er lidt af en yndlingskæphest for denne bogs forfatter. Han tager imidlertid, i sin egen dogmatik, ikke meget stilling til, hvad det var, der i netop de år førte til en politisering af kunsten. Vietnam først og fremmest, den på begge sider desperate og historisk meningsløse væbnede konfrontation mellem den rige og den fattige del af verden, og vel at mærke ikke noget med kommunisme af den klassiske slags. Tværtimod. 60'ernes kunstnere gennemhullede totalt den da allerede længe ikke gyldige modsætning mellem højre og venstre. Tydeligst måske hos Joseph Beuys, hvis indflydelse netop på Eksskolens kunstnere var enorm.

Men Morell ser ikke sådan på det, han tager faktisk stilling for et politisk højre, der ikke længere eksisterer i nogen form for social praksis, heller ikke den æstetiske, når han fejrer eksempelvis Erik Thygesens bog om det »andet Amerika« af banen som overfladisk og banal, fordi den lader sorte, brune og røde amerikanere komme til orde med en retorik præget af kolonikampens historie og betingelser i det frihedens rige, hvor Peter Louis-Jensen, Per Kirkeby, John Davidsen og Stig Brøgger samtidig bolttrer sig med deres *happenings*. Noget, der trods alt også kunne falde ind under, hvad en af den tids sobre, tænksomme og dannede

kunstanmeldere, Bertel Engelstoft, et par år før havde karakteriseret med ordene: »Det er vel tanken at ironisere over borgerskabets hyggeliv ved sofagruppen, men arrangementet virker først og fremmest som en pueril gentagelse af dadaisternes ældgamle protestholdning.«

Registerløs vandring

Morells bog mangler, som også hans tidligere mastodont om Per Kirkeby som polyhistor, et register. Det gør, at man ikke, medmindre man tager noter eller ødelægger den pæne bog ved at sætte streger i den, sådan uden videre kan huske, hvem man lige har læst hvad om hvor. Informanterne er jo mange, idet Morell har talt indgående med vel alle, der har været til at få i tale, og som har haft bare det mindste med skolen at gøre, hvilket medfører, at teksten indeholder en hel del ligegyldig snak fra folk, der har været med, men aldrig har haft nogen betydning, hverken i forbindelse med Eksskolen eller i det hele taget.

Nærværende læser har faktisk taget noter, scribevis af dem, citerer til citat, men når han går dem efter, virker de alligevel underligt vattede. Er det anmelderen, eller er det bogen? Er det måske begge dele? I hvert fald skyldes det, tror jeg, at bogen som nævnt udover register mangler den holdning, der kunne have

4 Guidede Gallerivandring Efterår 2021 Købbyen

Gallery Poulsen, Eighteen, V1 Gallery, Gether Contemporary, Gallery Bo Bjerggaard

hierarkiseret stoffet, så det kom til at stå klart, og så man kunne tage stilling til noget. Kan man ikke det, er der jo tale om en kaffebordsbog, hvad forfatter og forlag hævder, at der ikke er.

I hvert fald har den en størrelse, der gør, at den ligesom skal have et bord for sig selv, i hvert fald hvis man også skal slå den op.

Hvad står der så for eksempel i den? Her er et par eksempler: »En doktor er til for at reparere en brækket arm, en cykelsmed for at sætte en ny krank i, en snedker for at reparere et brækket stoleben. En kunstner er til for at reparere en knækket moral.« (Poul Gernes).

»Ved at anvende systemer og spilleregler opfandt man en ny måde at anvende farver på. Man kan ikke male med lakfarve på et lærred, grundlaget skal være helt stabilt, ellers falder farven af i flager. Derfor malede man på masonit.«

»Det vi vil er, at man går ned på Rådhuspladsen, og der er en hel masse duer. Og så sidder man der og kigger - og filmen løber. Kan du ikke se, det er skidespændende.« (Poul Gernes igen).

»Lørdag den 17. november gennemførte man den planlagte demonstration. En komité fandt tidspunktet inde til en demonstration og vandrede op og ned ad Strøget med farvede plakater, hvorpå der ikke stod noget. Optoget vakte en vis forundring hos tilskuerne, men en talsmand for de unge demonstranter forklarede tålmodigt, hvad meningen var. - Det her er en positiv manifestation. Som det første demonstrationstog i danmarkshistorien demonstrerer vi for demonstrationens egen skyld. Vi er positive, positive.« (Da Strøget i København blev gågade).

Meget og lidt

Det endte alt sammen godt. De ni musketerer overtog stort set rub og stub på den danske kunstscene, fordi de holdt sammen, også selv om musketer Kirkeby nok hellere ville have haft, at de var ridderne om kong Arthurs runde bord, sådan som han fra barnsben af havde elsket det i den superromantiske tegneserie om Prins Valiant. Og den større verden åbnede sig for dem for alvor, da de mødte den tyske skulpturshaman Joseph Beuys og hans døde hare. Kirkeby flyttede ind i det sorte nomadetelt, han altid havde ønsket sig, og Bjørn Nørgaard sendte Lene Adler nøgen gennem Børsen i en slags spidsrod mellem kapitalens legedrenge som en kvindelig Jesus. Han slagtede også den hest, der stadig rumsterer i dette lands såkaldte kulturdebat sammen med lortedåser og nøgne skuespillere, der siger pling.

Men paradoksalt nok var det måske minimalisten Peter Louis-Jensen, der med små midler nåede dybest og højest. For eksempel med sin 'Paul Klee film', der simpelthen på 8 mm er løbende optagelser fra en kunstbog af maleren, som han så ud i forskellige stadier af livet. Jeg kan ikke finde det sted, hvor Lars Morell nævner det værk, for jeg har ikke noteret det, og som sagt har hverken forfatter eller forlag gidet lave et register, men en sådan og så primitivt effektiv transformering af fotografi og bog til film har et eller andet i sig, der stadig har virkning, også selv om man aldrig har set det, kun læst eller hørt om det.

I Lars Morells bog hører man om det, og alt muligt andet, man læser, så øjnene truer med at trille træt ud af hovedet, side op og side ned om simpelthen hvad som helst, ikke bare de ni musketerer, men også deres mange menige og mindre broderagtige brødre, samt enkelte søstre, der dog ofte var koner til brødrene, dag ud og dag ind har gjort.

Efter endt læsning, eller efter at have læst længe nok, ved man således, at Egon Fischer og Tom Krøjer havde problemer med disciplinen på skolen, som Peter Louis-Jensen stod for. Man ved, at Per Kirkeby ofte gik grædende hjem, fordi broder Peter Louis-Jensen var for hård ved ham. Man ved ting om Poul Gernes og Peter Louis-Jensen, man ville ønske, at man ikke vidste, og som man ikke altid vidste i forvejen. Man ved, som en anden af 60'erne betydende kunstnere ofte formulerede det, alt ALT FOR M E G E T - mand. Takket være Eksskolens tiende musketer, Lars Morell.